

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. IV. Arabia vere felix asseritur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

§. III. De Thure.

Donarium ultimum, thus fuit, solius Arabiae, ac ne totius quidem, felix partus. Feruntque à certis tantum familiis non sine religione has arboris incidi. Atque si Plinio fides est, silva thurea in certas portiones divisa, mutuâ innocentia tuta est: nemo inde furatur alteri; nemo faucios arbores custodit.

Thure potissimum Deos olim cultos, satis id nos doceat vel unus ille rex Macedo, qui ephelus adhuc cum nimis liberali manu thura focis ingessisset, Leonides pedagogus parsimoniae memor, tum demum illo modo Dns supplicare eum posse dixit, cum thuriferas gentes devicisset. Admonitionis & patiens & retinens Alexander, postquam Arabiam suam fecit, thure onustam navem Leonidi misit, simul exhortatus, ut jam large Deos adoraret. Univerfim non rara olim sacrificia, in quibus thure coque masculo tribus digitis ex acerra sumpto litatum. Et quamvis thus urendis etiam defunctis adhibitum, ne sine luxu mors ijet, quod Nero princeps fecit, qui, ut periti rerum asseverant, novissimo Poppaeæ suæ die plus thuris cremavit, quam ferat annuo fœtu Arabia universa: nihilominus thura divini cultus certissima fuisse indicia, testantur illa tot Martyrum agmina, quæ ideo trucidata, quia statuis thus adolerè recusarunt. Ille à Madaurâ Philolophus de seipso prodit, morem fuisse, ut quoquod iret, Dei alicujus simulacrum inter libellos conditum gestaret, eique diebus festis thure & mero, aliquando victimis supplicaret. Apud Livium thus & vinum publicè præbatur, faciendis sacris. Sabæi è thure decimas partes Deo illi, quem Sabin vocarunt, mensurâ non pondere persolverunt.

Thuris usus in prisca lege creberrimus, vero Deo colendo. Hinc illa tot argentea, tot aurea thuribula. Neq; thuris odores Numinis honori accenso, Christiana templa rejiciunt; testimonio aspectabili, dona hæc odorifera & thureos honores, non idolis, non fictis diis, sed uni veroque Deo deberi. Deinde ut illud Iesai psalter tantò altius omnium comprecantium animis infogatur: *Dirigatur oratio mea, sicut incensum in conspectu tuo.* Ita thus aris Christianis admodum, silens exhortatio est ad preces eo animi ardore concipiendas, ut thuris instar petant cæli sublimia.

§. IV. Arabia verè Felix asseritur.

Quemadmodum autem tres Orientis Satrapæ institutum iter non abriperunt, etiam vaserimus Herodes non comitaretur: haud aliter & nostra segerat Constantia. Cum Magis progrediamur, tendamus ad præsepe, perferamus illuc metallum regium myrrham & odores thureos, quamvis non sequatur Herodes: Perurum unâ cum Matre venerunt, etsi non imitetur Herodes; porrigamus munera, etsi mortem machinetur Herodes. Sed cum Herode Coryco non luctabor amplius. Cum Plinio hinc mihi res est, qui Felicem quidem appellat Arabiam, nullam tamen & gratam cognominis, ut quæ hoc accepit superis ferat, cum plus ex eo inferis debeat. Ignosce Plini, verus hæcenus fueris, hac demum luce desinis esse, quâ illa Felix Arabia, & sui cognominis grata, atque veri Dei vera cultrix thelauros suos, neque eos tantum qui in summo nascuntur, in auctorem suum largiter effudit. Seis Plini, quid potentes illi ex Arabia domini effulsissimis studiis fecerint? non phœnicem aliquem, Orientis alitem dono dederunt, sed ipsi potius fuerunt telai phœnicis, inter tot Dei contemptores cultores rarissimi, imò &

A magnarum opum largitores, nam & apertis thesauris suis obtulerunt ei munera, aurum, thus & myrrham. Thus & myrrha suaveolentes arborum lacrymæ sunt; aurum pretiosus montium sudor. Nato Christo congruenter admodum lacrymas suas offerit, suumque sudorem Arabia, quibus & Christi crebras lacrymas & sudorem etiam sanguineum videtur ominata. Reverà, si omnem Christi vitam attentius pensemus, quid illa fuit, nisi perpetuè quædam lacrymæ, & copiosus sudor labore, & dolore vario expressus? Scimus etiam quam paucos aut quam nullos hæ lacrymæ moverint. Quos enim illæ Christi extremæ; & sanguine permixtæ lacrymæ collacrymantes habuerunt? præter matrem, vix pauculas mulierculas. Pæne omnis Hierosolyma in sibilos & cachinnos effusa Christum lacrymantem ad crucem raptavit, & dum ille expiraret, ausa est ridere illa, saxis & cautibus durior, ingratiore civitas. O ergo decenter & per arcanum omen lacrymas etsi jam concretas misit Arabia; perinde ac si diceret: Quia homines, tibi Christe, suas negant lacrymas, en suas tibi fragrantas arbores subministrant, damnantque odorifero suo ploratu, hominum vanissimos risus. Felix iterum Arabia, quæ uti Magdalena flebilem Domini sepulturam unguentis, ita tu lacrymosam ipsius vitam hisce pretiosis guttis prævenistis. Atque hoc nunquam fecisses, nisi tales habuisses regestales & missiles Legatos, qui majores longè tibi thesauros reportarunt, quam inde extulerint. Myrrham quidem & aurum atque thus à te acceperunt, sed reddiderunt eas divitias, quibus jam opulentus redditus orbis universus: ea à te sumserunt, quæ terræ quidem pretiosa sunt & clara; retulerunt verò ea, quæ grata sunt cælo, veri Dei notitiam, cultum, religionem & cælum ipsum.

§. V. Trium munerum explicatio.

Secundam horum munerum interpretatiunculam attexo. Thus scientiam, myrrha sui victoriam (mortificationem vocant) aurum charitatem Christianam adumbrat.

Thus eruditioni & scientiæ conferimus. Thus in altis & inaccessis rupibus nascitur. Quid magis arduum quam solida doctrina? Non illa humi serpit, non in imis otii pratis aditur: in alto habitat, spectat sublimia. E thure decimas Deo suo capiebant Sacerdotes Sabæi. Hoc illud est, sine quo nemo unquam rectè tractavit litteras. Nisi è studiis nostris Deo suam partem, eamque optimam assignemus, male studemus, incalsum laboramus, & in damnum nostrum è litteris discescimus. Cum Deo communicandi sunt thesauri literarii. In hunc finem discendum, non ut nobis fama, sed ut Deo major gloria accedat. Hoc sine neglecto, quisquis scientias sibi colligit, in pestem & perniciem suam fatigatur. Reclusimè illi faciunt, qui prius Deo eruditionem suam sacrant, quam illam aliis vendant, & antè Dei honorem cogitant, quam suum. Atque ubi prius omnium bonorum principio ita litaverint, tum demum suo & aliorum bono, scientiâ quam sibi laboriosè compararunt, utiliter expendunt. Solidissima inter Christianos scientia est, scire quam parum aut nihil scias. Scire tantum, aut sciri velle, summa vanitas scientia inflat. Si quis autem, inquit Paulus, se existimat scire aliquid, non scit dum cognovit, quemadmodum oportet eum scire. Non enim judicavi me scire aliquid inter vos, nisi Iesum Christum, hunc crucifixum. O thus odoriferum & selectum! Hoc unum scire, se nihil scire, nisi Dominum Iesum præsepi alligatum, in cruce suffixum.

Myrrha succus quidquid amaroris habet, salubritate compensat; ulcerosis & tabescentibus membris villosa est ipsa.

Thure olim Deos potissimum cultos probatur.

Thuris usus in prisca & nova lege creberrimus.

Psal. 140. vers. 2.

Incensum in conspectu tuo.

Dirigatur oratio mea, sicut incensum in conspectu tuo.

Incensum in conspectu tuo.